

ACHTSTE HOOFDSTUK.

HET HUWELIJK VAN ROBERT.

— Weet ge het reeds? sprak pachter Dingens tot zijne vrouw.

— Wat zou ik moeten weten?

— De vensters van 't kasteel zijn weer open.

De pachteres, die juist een blok hout in het vuur wilde werpen, werd door dat nieuws zoodanig geschokt, dat ze het hout in den ketel wierp, die boven het vuur hing.

— De jonge heer is er!

— In den ketel! kreet de boerin.

— Op het kasteel, lompe trekmutts, op het kasteel van Purmerghem.

De vrouw haalde het hout uit den ketel.

— Wie zegt dat?

— Ik heb het gezien... De jonge heer zat aan het raam met eene juffer en eene oude dame.

— Er is geene juffer.

— Ik heb ze gezien.

— De oude heer bezat slechts een zoon!

— Ge zijt te lomp om te helpen donderen, Mie... Kunnen ze geene juffer meegebracht hebben uit de stad?

— Dat is waar. Wanneer zijn ze op 'het kasteel gekomen?

— Gisteren nacht.

— Als ze er maar lang blijven.

— Dat heb ik hen niet gevraagd... 't Is te denken dat ze, na er in tien jaren niet meer geweest te zijn, er nu eenigen tijd zullen blijven.

Het kasteel van Purmerghem, een klein dorpje in de Kempen, hoorde toe aan eene adellijke Antwerpsche familie, welke slechts uit den laatsten telg bestond, die zijne fortuin gebruikte om lange en verre reizen te ondernemen, en nooit meer, na den dood zijns vaders op het prachtig buitengoed was geweest.

Robert had te Antwerpen met dien laatsten afstameling kennis aangeknoopt, en vernomen dat het kasteel daar verlaten lag, en slechts bewoond was door een ouden hovenier.

Wanneer er spraak was te vluchten en zijne geliefde mee te lokken, had hij dra zijn plan gevormd, en den nacht, dat hij met Bertrand en Nora het hotel der Slewangs verliet, had de koetsier bevel ontvangen, vierklauwens naar Purmerghem te rijden.

Tegen den morgen kwamen zij op het kasteel aan en legden den uit den slaap opgeschrikten huisbewaarder een brief voor, die, zoogezegd, door den eigenaar van het slot geschreven was, en waarin den ouden dienaar opgedragen werd, alles ter beschikking van de Slewangs te stellen.

Deze koesterde niet de minste argwaan en voldeed aan het bevel van zijn meester.

De reizigers betrokken het kasteel, legden zich ter ruste, doch waren reeds vroeg te been.

Robert en Bertrand bevonden zich in de groote eet-

kamer en hadden juist hun ontbijt genomen: een paar boterhammen en een ei, want meer had de oude huisbe- waarder hun niet kunnen voorzetten.

— We moeten onmiddellijk voort, zei Bertrand, want hier zal Deraef ons vinden eer er een dag voorbij is.

— Dezen middag, beste. Heden morgen heb ik hier veel werk af te doen.

— Werk?...

— Ja, een ernstig werk. Ik tred in het huwelijk.

— Gij?

— Ja, en voor kerk en wet, daar Nora zulks ver- langt.

— Dat is onzin.

— Onze gedachten over het huwelijk zijn verdeeld.

— Het is onzin, meen ik, het nu te willen doen.

— Nora eischt het.

— Dat meisje zal ons in de gevangenis brengen.

— Wilt gij alleen de reis voortzetten, broeder?

— Wat wilt ge?

— Als mijne geliefde u tot last verstrekt, als ge denkt dat ge er uwe vrijheid zult bij inschieten, ga dan gerust met Jan weg.

— Dat heb ik aan u niet verdiend, broeder. Ik blijf waar gij zijt en ga waar gij gaat.

Robert opende de armen en drukte Bertrand aan zijne borst.

— Vergeef me, broeder, dat ik zoo iets zeggen durf- de... Binnen een paar uren zal mijn huwelijk voltrokken zijn en kunnen wij verder.

— Hoe gaat ge dat aan boord leggen?

— Ik heb Jan en het rijtuig naar het dorp gezon- den, en hem gelast voor een huwelijk «in extremis» bur- gemeester en pastoor naar hier te zenden.

— Ze zullen weigeren het huwelijk te sluiten.

— We zullen hen dwingen.

— Zoo'n huwelijk is niet geldig.

— Het komt er op aan Nora tevreden te stellen. Is het niet regelmatig, dan sluiten we er later in Engeland of in Amerika een beter.

— Handel spoedig.

— Wees gerust... Het heeft me veel moeite gekost

Bertrand ontving het tweetal. (Blz. 74)

Nora te overhalen, op die wijze mijn vrouw te worden, doch daar ik haar zegde dat wellicht nog veel tijd zou verlopen vooraleer ik weer als een Slewang, zonder ver- volging te moeten vreezen, zou mogen optreden, heeft zij er eindelijk in toegestemd.

— En hoe gaat ge dat nu aan boord leggen?

— Ik kruip dadelijk in mijn bed, en zet een gelaat

op, alsof de dood mij reeds bij de beenen heeft. Gij ontvangt de overheidspersonen en maakt hun diets dat ik geen halven dag meer te leven heb. Hier is een verklaring van een dokter uit de stad, die straks terug komt... Lees maar eens wat er op staat... Verschuiving van de hartader, die ieder oogenblik den dood voor gevolg kan hebben.

— Flink nagemaakt... Wat is dat, een verschuiving van de hartader?

— Ik geloof dat het niet bestaat, maar des te gemakkelijker zullen burgemeester en pastoor er in bijten.

— In uw hartader?

— Neen, in het verdichtsel, dat ik opdisch.

— En als ze weigeren te voldoen aan ons verzoek?

— Dan dient ge hen te dwingen.

— Dwingen?

— Dan spring ik «in extremis» uit mijn bed en we zullen te zamen, met een paar revolvers, de overheden wel tot betere gevoelens kunnen brengen. En Nora moet met dat geweld maar vrede hebben!... Ieder treedt in het huwelijk volgens de omstandigheden... Hoor ik daar het rijtuig niet? Daar zullen de overheden zijn... Ik ijl naar boven... Schik alles op zijn beste, Bertrand.

— 't Zal gebeuren.

Jan de koetsier was er gemakkelijk in geslaagd pastoor en burgemeester in zijn rijtuig te krijgen, als hij hun meedeelde, dat er een huwelijk «in extremis» op het kasteel te sluiten was en vooral als hij er bijvoegde dat de doodzieke kasteelheer de liefdadige werken der gemeente indachtig zou wezen.

Bertrand ontving het tweetal.

— Ik dank u, heeren, zoo sprak hij, dat ge zoo spoedig gekomen zijt. Er is haast bij. Mijn arme neef heeft misschien nog eenige minuten te leven. Dat zoo'n ongeluk gebeuren moest!

— Wat is er dan gebeurd, mevrouw?

— Mijn neef was van plan hier eenigen tijd door te brengen, in mijn gezelschap en dat zijner aanstaande bruid... Gister avond kwamen we in rijtuig naar hier. Mijn neef reed te paard naast de koets, toen het dier opeens verschrikte en op hol ging... Ge kunt u voorstellen,

hoe de angst ons aangreep. Jan, onze koetsier, sprong van den bok en liep het paard na... Eenige stonden later kwam hij bleek en ontdaan terug en, zonder een woord te spreken, zonder op onze vragen te antwoorden, legde hij de zweep over de paarden der koets... Een tweehonderdtal meter verder bevonden wij ons voor het beweeglooze lichaam van mijnen neef... Het paard was met zijn ruiter tegen een boom aangelopen en, na zijn berijder te hebben afgeworpen, alleen voortgehold...

— Verschrikkelijk ongeval, zei de burgemeester.

— Waarom hebt gij mij niet ontboden? vroeg de pastoor.

— Wij hadden, om zoo te zeggen, het hoofd verloren... Ik beval Jan mijn neef naar het kasteel te voeren en, den bewusteloozen jongeling op den schoot, dwars in het rijtuig, kwamen wij hier na eenige minuten aan. Dadelijk reed Jan terug naar de stad om een geneesheer te halen, die daareven vertrokken is en dit getuigschrift heeft achtergelaten.

De pastoor nam het geschrift en las:

«Verschuiving van de hartader, die ieder oogenblik den dood voor gevolg kan hebben».

— Dat is zeer erg... Dan hebt ge geen tijd te verliezen, burgemeester, zei de pastoor.

— Inderdaad, zei deze, maar alles ontbreekt mij om tot het huwelijk over te gaan.

— Wat ontbreekt u? vroeg Bertrand.

— Het bevel van den prokureur des konings, mevrouw.

Bertrand reikte hem een papier over.

— Hier is het, mijnheer.

De burgemeester bekeek het verstomd.

— Ik begrijp niet...

Bertrand onderbrak hem:

— Jan bracht het terzelfdertijd mede als de dokter.

De prokureur des konings is een onzer familieleden, de zoon van mijn broeders dochter. Ik had voorzien wat hier ging voorvallen.

— Dat getuigt van uw vooruitzicht, mevrouw, zei de pastoor.

— Dat is niet alles, zei de burgervader.

— Ik weet het, antwoordde Bertrand.

Hij gaf den burgervader van Purmerghem een pakje dokumenten.

— Hier zijn de noodige akten.

De magistraat keek ze even in.

— Volkomen in regel, sprak hij.

Bertrand vervolgde:

— Nu ontbreekt u nog de driekleurige sluier... Als het u belieft.

Hij nam den sluier uit eene doos en gaf hem den verbaasden burgemeester in de hand.

— Mijn sluier! kreet deze.

— Inderdaad, heer burgemeester. Mijn koetsier heeft aan uw vrouw gevraagd of ge niets vergeten hadt, want dat er geen tijd te verliezen was... Zij heeft hem uwen sluier medegegeven. Is er nog iets?

— Neen, de akten heb ik. De getuigen?

— Die zult ge in het dorp moeten vinden... Dat is wel niet heel regelmatig, maar in dit uitzonderlijk geval zal niemand u dat ten kwade duiden... Ge kunt de boeren, die deze akte mede onderteekenen zullen, namens mij eene goede belooning geven. Zijt ge gereed, mijnheer de burgemeester?

Zij gingen naar de kamer waar Robert, de oogen gesloten, te bed lag.

Bertrand raakte de hand van zijn spitsbroeder aan.

Robert opende de oogen, die flauw in het hoofd stonden, als was reeds een gedeelte der levensvlam gedoofd.

Hij speelde zijn rol meesterlijk.

Aan zijn sponde zat Nora.

't Burgerlijk huwelijk was weldra voltrokken, en een half uur later had ook de priester den kerkelijken zegen over het paar uitgesproken.

Bertrand vergezelde burgemeester en pastoor naar beneden.

Hij bood hun een glas wijn aan en reikte hun ieder duizend frank over.

— Dat is voor uwe armen, heeren... Ik hoop dat de gekwetste zich door zijn huwelijk zal gesterkt gevoelen en het overleven zal.

— Ik zal den zieke morgen een bezoek brengen, zei

de pastoor.

— Bij voorbaat dank, heer pastoor.

Toen Bertrand terug in de ziekenkamer kwam, waren Nora en Robert reisvaardig.

— We moeten dadelijk vertrekken, zei Robert.

Bertrand schudde ontkennend het hoofd.

— Zeg niet neen, beste moeder, want het is zeker, dat pastoor en burgemeester zullen vertellen, dat ze hier een huwelijk hebben gesloten, en onze namen zullen noemen. Ze hebben trouwens geen reden om het te verzwijgen. De politie zal ons hier spoedig op het spoor zijn.

— Dat is niets.

— Ha, dat is niets?... Ik zou de eerste dagen van mijn huwelijk in vrede en rust willen doorbrengen, en daarom is het noodig dat we zoo gauw mogelijk over de grenzen zien te geraken.

— Ik blijf hier...

— Gij blijft hier?... Dat gaat niet!

— Toch wel, en gijlie blijven insgelijks hier... Er dreigt ons geen gevaar op dit kasteel.

— O, dat is goed, zei Nora... Ik zal met veel genoeg hier blijven... Is alle gevaar geweken? Dan kunnen we ook terug naar de stad keeren en moeder een bezoek brengen.

— Niet te haastig, zei Bertrand. Er is geen gevaar op het kasteel, maar elders bestaat het gevaar nog in zijn geheel.

— Ge geeft raadsels op, sprak Robert ongeduldig... Ik kan ze niet oplossen, en zou u dankbaar zijn voor eenige inlichtingen.

— Blijf kalm, beste jongen... Ik heb nog een veel straffer raadsel; we blijven hier en toch niet hier... Als ge mij wilt volgen, zal ik u de vereischte ophelderingen geven...

— Hoe eerder, hoe liever.

Bertrand leidde de jonggehuwden naar eene achterzaal van het gelijkvloers.

— Ik heb hier dezen morgen een schouwing gedaan, zeide hij, en ik heb er mij van te beloven... Dit kasteel is een zeer oud slot, en dus geheel en al in de voorwaarden om een romantisch slot te wezen en dat is het... Als ge

romanschrijver waart, zoudt ge er geen beter kunnen vinden.

— Ik begrijp niet...

— Beste jongen, onderbreek me niet, of het zal nog langer duren eer ge me begrijpt... Ge ziet dien wand daar?

— Natuurlijk.

— Mooi geschilderd en glad als een spiegel. Zoudt ge mij nu kunnen zeggen, waarom er op manshoogte een koperen rozet is aangebracht?... Hier, deze kleine rozet...

— Ze zal gediend hebben om eene schilderij of eene plaat op te hangen.

— Zoo laag?...

Robert ging de rozet van nabij bezichtigen. Hij beproefde ze langs alle kanten te doen wijken, duwde er op als op een belknop, maar ze bewoog niet.

— Het is eene gewone rozet, sprak hij. Ik dacht soms dat er in dien wand een geheime uitgang was.

— Toch niet, maar er is iets anders... De rozet is geen gewone rozet, zooals gij beweert. Gij kunt ze niet doen wijken, niet in den muur duwen, maar ge kunt ze uit den muur trekken, wat ge niet beproefd hebt.

Bertrand trad op den muur toe en trok de rozet, die aan een lange koperen staaf scheen bevestigd te zijn, naar zich toe.

— Kijk nu eens aan mijn voet.

Robert en Nora staarden in de aangegeven richting en bemerkten dat de plint van den muur verdwenen was over een halven meter lengte.

— Ziet ge in die opening die andere koperen rozet?

— Ja... Is dat hier een tooverpaleis?

— Niet veel minder, zooals ge gaat zien... Druk met den voet tegen het koperen knopje.

Robert gehoorzaamde.

Tot zijne verbazing schoof nu de vloer weg, naast hem, en vertoonde zich eene opening van omtrent een vierkanten meter, waarin een steenen trap te ontwaren was.

— Ik raad het, zei Robert, langs die trap komen we in een onderaardsche gang, die ons naar een uitgang leidt, een eind in het open veld.

— Ge lost vandaag de raadsels op met eene lichtzinnigheid, onwaardig van uw knap verstand, beste jongen. Die trap, zooals ge zien zult, als ge mij gelieft te vergezellen, leidt in geen onderaardsche gang.

Nieuwsgierig stapte Robert achter zijn makker, gevolgd door Nora, die hem met bevende hand bij den arm hield vastgeklemd.

Zij kwamen in eene donkere plaats, die niet zeer ruim scheen te zijn, want ze raakten overal de wanden.

De vloer boven hun hoofd schoof terug dicht.

Nora uitte een gil.

— Wees gerust, zei Bertrand. Ik doe bij middel van deze staaf, welke gij niet kunt zien, den toegang dicht glijden.

Een stekje ontvlamde in het donker en Bertrand ontstak een lantaarn.

Voor hen was een ijzeren deur, die onder drukking der hand openging, en een tweede trap vertoonde, van eik of ander hard hout, die naar een twintigtal treden lager gelegen vertrek leidde, hetwelk een kreet van verbazing aan de twee jonge lieden ontrukte.

Het was een prachtig gemeubileerd salon, dat zijn licht ontving langs een schuine opening, die ergens in den tuin moest uitgeven.

— Een echt tooverkasteel, nietwaar?... En hier achter zijn nog vier slaapkamers gelegen... Denkt ge nu, Arnold, dat het nog noodig is het slot te verlaten?... Zullen wij hier niet veiliger zijn dan het is gelijk waar over de grenzen?

— Nu begrijp ik u. Hoe hebt ge dit alles ontdekt?

— Beste jongen, de grootste ontdekkingen hadden de kleinste oorzaken! James Watt ontdekte de kracht van den stoom, door water in den moor zijner grootmoeder te zien koken... Ik heb dat onderaardsch paleis gevonden door aandachtig die koperen rozet hier boven te aanschouwen, en de bedenking te maken, dat een koperen rozet nooit zonder doel in een schoon geschilderden wand wordt gedreven... Blijven we hier?

— Natuurlijk!

— Is Nora ook tevreden?
Het meisje glimlachte.

— De burgemeester heeft gezegd, sprak zij, dat ik mijn echtgenoot moet volgen.

— Dan zijn wij het eens. Ik heb u het volgende voorstel te doen. Wij bevelen den ouden hovenier alles opnieuw te sluiten en zenden hem, onder het een of ander voorwendsel, henen, na hem te hebben medegedeeld dat we met het rijtuig verder willen, naar ons eigen kasteel, ergens in Holland. We zenden Jan den koetsier met de koets weg. Hij kan ze ergens in Nederland van de hand doen. Intuschen verdwijnen wij hier onder de aarde, en wel en warm gezeten in de oude zetels, bij eene flesch ouden wijn, vormen wij plannen voor de toekomst.

Bertrand klopte zijn makker op den schouder en, tevreden over zichzelf, kreet hij:

— Goed afgesponnen, hé Robert?

Toen hij dit laatste woord had uitgesproken met eene grove stem, schrikte hij geweldig en keek Robert wanhopig aan, die doodsbleek werd.

Toen viel hun beider blik op Nora, die eene groote eiken kast aanstaarde, welke, met beeldhouwwerk overladen, een groot gedeelte van den wand besloeg.

Zij scheen het laatste woord «Robert» niet gehoord te hebben.

Zij wendde het hoofd naar haren echtgenoot en vroeg:

— Waarom bekijkt ge mij zoo raar?

Bertrand herleefde.

— Die kast boezemt u belang in, sprak hij. Ik heb beproefd ze te openen, doch ik ben er niet in geslaagd... We zullen trachten ze open te krijgen, zoodra we hier voor eenigen tijd wonen... Veel meer zullen we toch niet te doen hebben, in onze ledige uren... Kom, we gaan afscheid nemen van het bovenaardsche!

Zooals Bertrand het had voorgesteld, liep alles van stapel.

Het kasteel werd gesloten en Jan de koetsier vertrok met het rijtuig, tijdens de afwezigheid van den ouden hovenier.

Toen de pastoor van Purmerghem 's anderdaags naar het kasteel kwam, om den gekwetste te bezoeken, zag hij, tot zijne groote verwondering, dat deuren en vensters potdicht gesloten waren en vernam hij van den huisbewaar-

der, tot zijne nog grootere verbazing, dat mevrouw, de jonge dame en de jonge heer waren voortgereisd.

— In zijn toestand! kreet de priester.

De hovenier, die niet begreep wat hij daarmee be-
duidde, knikte bevestigend, en de pastoor nam hoofdschud-
dend den terugweg naar het dorp aan.

Hij begaf zich dadelijk bij den burgemeester.

— Wel overwogen, zei de eerste magistraat van Purmerghem, zit daar een geheim achter. Alles was echter in regel voor een huwelijk «in extremis». Ik bezit al de stukken en wij hebben ons dus niets te verwijten. Het is wellicht eene familiezaak en daarmee hebben wij ons niet in te laten.

De pastoor antwoordde niet; hij had niets met familiegeheimen te stellen; wanneer een mensch zijne hulp in den hoogst dringenden nood noodig had, dan oefende hij zijne taak uit met liefde en vertrouwen.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN